Cristian Ghinea
SLĂBĂNOAGA

Era perioada „putredă”, când toţi păreau ieşiţi, buimaci şi cu părul răvăşit în smocuri, din lunga iarnă ploioasă, incapabili să mai respire aerul umed şi tare de-afară.
Oamenii îşi treceau zilele în fel şi fel de locuri, se putea spune că şi munceau acolo, oricum erau împreună, stăteau laolaltă, orăşenii frustraţi şi navetiştii nebărbieriţi, adunaţi în numele unor simboluri vagi, care mai răzbăteau până la ei prin lozincile acelea roşii, atârnate deasupra capetelor, şi pe care fiecare se străduia să le uite, după cum putea. Ce spuneau acele texte nu mai înţelegea nimeni, sensul iniţial era oricum vag şi, în plus, se zvonea că însuşi cel care picta mesajele le ajusta sau mai adăuga de la el, în funcţie de lungimea pânzei pe care o avea la dispoziţie, sau după câtă vopsea i se repartizase.
Oricum, nici unul dintre ei nu credea în sloganuri – erau toţi laolaltă, dar singuri în acelaşi timp, iar când schimbul era gata, ieşeau grămadă în peisajul mizer, cu cerul plumburiu, calea ferată, abatorul şi stâlpii de telegraf, care le jalonau, oblici, drumul spre dormitorul rece din inima conglomeratului cenuşiu de blocuri.
Acolo, fiecare ţinea ascuns prin rafturi, pe balcon sau sub pat, măcar un pachet sau o cutie cu nelinişte, cu frică, cu suspiciune sau cu ratare. Fiecare o păstra pe undeva, dar se temea s-o atingă, darmite s-o deschidă. Prea ocupaţi cu propria supravieţuire, se mulţumeau doar să le transmită din generaţie în generaţie, ca pe-o moştenire, cu aerul că nu ştiau nimic, că aşa le-a fost dat şi că aşa trebuia să fie.
Zilele se scurgeau haotic, se amestecau una cu alta, amurgurile târzii confundându-se cu dimineţile confuze, timpul fiind înghiţit în acest neant, din care nu mai rămânea decât o nesfârşită migrenă, o aşteptare încremenită, întreruptă doar de cozile la pâine-lapte-carne şi de viermuiala cotidiană din jurul dormitoarelor comune.

***

Cam atunci a apărut ea, Slăbănoaga, ca o prevestire a celor ce urmau să se întâmple.
Nu era cine ştie ce de capul ei, nu avea nici sâni, nici şolduri, era doar vopsită ţipător şi spunea nişte lucruri inimaginabile pe atunci, le zicea cum nu se putea mai bine, târându-şi pe caldarâm sandalele acelea ridicole, pe care le purta atât în iernile cu ger sticlos, cât şi în verile mirosind a praf şi a autobuze vechi, stricate.
Desigur, nimeni nu era atât de curajos încât s-o aplaude, dar îi aşteptam fiecare apariţie cu sufletul la gură, ca pe-un dezmăţ secret, batjocorind-o, desigur, ca se ne simţim în siguranţă, sau poate înciudaţi că, iată, cineva vorbea singur şi tare, zicând pe faţă, din mijlocul mulţimii, ceea ce gândeam oricare dintre noi.
Slăbănoaga părea de neoprit, bătea străzile, strigând în gura mare, zi şi noapte, iar în jurul ei totul se rotea, deformându-se ca într-un tunel ameţitor. În spatele zidurilor ne aflam noi, devoraţi de o laşitate abominabilă, ţinându-ne până şi respiraţia, la fiecare trecere a ei. Apoi, temători, dădeam drumul în surdină la aparatul de radio şi ascultam, paralizaţi, cum mersul omenirii se conformează ţipetelor nebunei, urmând-o pas cu pas, ca o trenă zdrenţuită care mătură întreaga lume.
Iar ceea ce trebuia să se întâmple se împlinea chiar acum tot mai aproape şi se va revărsa, curând, şi la noi, ca un potop, implacabil, prevestit şi aşteptat.

***

După execuţia televizată a lui „c”, atunci când abia înţelegeam că cei dinainte erau şi cei de după şi putea fi chiar cei de apoi, l-am revăzut pe tatăl ei, cu care vorbeam rar. Mai ieşea din când în când seara, strecurându-se pe lângă ziduri, cu căciula lui demodată şi ochelarii pătraţi, care-i decupau ciudat chipul prelung şi cenuşiu. Părea scos de la naftalină, avea un aer vetust şi vag periculos, ca un spion din anii 50, sau poate că era, pur şi simplu, bolnav.

Pe atunci începusem să lucrez la ziar, eram „otrăvit” şi foarte ocupat, iar el îmi repeta, revoltat, ceva despre neglijenţa autorităţilor. Îl priveam prosteşte, fără să înregistrez vreun cuvânt, dar am înţeles că Slăbănoaga începuse să-i deranjeze pe toţi. Acum, când ţipătul nu mai serveşte la nimic, ea continua să strige, tot mai disperată, din mijlocul străzii – desigur, poate s-o facă, este democraţie, oricum nu-i mai dă nimeni nici o atenţie, dar, ştiţi, deranjează vecinii, oamenii nu mai sunt dispuşi să suporte nonsensurile astea, ei au nevoie de linişte… de linişte, mă-nţelegeţi?

***

A venit iar luna lui decembrie şi la televizor se întreabă, din nou, „cine a tras în noi”. Pe ecran se perindă aceiaşi indivizi febrili, clămpănind din fălci, agitând documente şi evocând mărturii trunchiate. Afli din jurnale că s-au pus pe scris cărţi cu scenarii, că unii au dispărut apoi în împrejurări neelucidate… Lumea era însă tot mai scârbită şi, în fond, cetăţenii nu mai doreau nimic, decât să fie lăsaţi în pace.

La ei sus era trasă perdeaua şi toţi cei din casă apăreau pe rând în dreptunghiul ferestrei, ca într-o piesă absurdă cu umbre chinezeşti, care se frâng din mijloc, ridicând, cu gesturi smucite, mâini slabe, cu degete răşchirate şi tremurătoare. Era o scenă mută, apartamentul era vag luminat şi rămăsese ultimul cu becul aprins, părând suspendat în noapte.

Atunci s-au hotărât să o ducă la azil şi să se facă, odată, linişte.

***

Ce s-a întâmplat apoi, nu mai ştiu. Cu siguranţă, unii dintre noi au murit pe aceste meleaguri, zise „ale nevrozelor şi eternelor ratări”, dar moartea i-a ajuns bine-mersi şi pe alţii, prin Germania sau Canada, acolo unde credeau că au dat de bine. Ne-am mai rărit, aşadar.

Eu lucrez în continuare la ziar, iar când privesc spre zilele acelea, mă gândesc că, iată, am devenit amnezic, că am tot felul de lapsusuri, că dau rateuri şi, de fapt, poate că totul n-a avut nici un rost, sau doar am visat, de vreme ce securimea îşi vede în continuare de ale ei, păstorind o naţiune „ignorantă” şi nerecunoscătoare. Pe deasupra, am devenit tot mai pisălog, uit ce-am spus mai înainte şi am tendinţa să mă repet; măcar sunt conştient de toate astea şi fac conversaţie din ce în ce mai rar.

Oricum, s-au adunat şi la mine destule nopţi nedormite; dimineţile reci se confundă adesea cu serile friguroase, iar timpul se comprimă, astfel încă nu mai eşti sigur dacă între ele s-a mai consumat sau nu o zi.

Lugoj, 26 ianuarie 2003